

Gudstjeneste i Lille Lyngby Kirke

den 26. december 2016

Kirkedag: 2. juledag/Sct. Stefans dag

Tekst: Jer 1,17-19; ApG 6,8-14; 7,54-60; Matt 23,34-39

Salmer:

LL: 108 * 122 * 128 * 130 * 103,2 * 121

Forleden dag havde jeg et møde i Skævinge kirke med en lille pige på 4 år. Hun havde naturligt nok sin mor med. Men det var pigen, der skulle have et møde med præsten. Hun skulle have en snak med præsten. Hun var nemlig blevet bange for præsten og for kirken, hvilket gjorde moderen temmelig urolig. Hun ville nemlig gerne, at datteren kunne lide præsten og kirken, således at de stadig kunne komme til spaghettigudstjenester. Optakten til pigens angst lå i en julegudstjeneste for en af børnehaverne.

I løbet af december har vi en del julegudstjenester for institutionerne. Ved disse gudstjenester fortæller jeg juleevangeliet, og børnene er så de forskellige figurer. Jeg fortæller og børnene agerer. Juleevangeliet er fantastisk til dette, for det er lige meget, hvor mange børn, der møder op. Alle børn kan være noget. Vi putter bare lidt flere dyr ind i stalden, vi gør hyrdeflokken og fåreflokken større eller mindre efter antallet af villige børn, og alle de andre ender med at blive engle. Vi har også et æsel ved disse gudstjenester. Det er som regel en pædagog, der skal kravle på alle fire med Maria på ryggen fra den ene ende af kirken til den anden, som er afstanden mellem Nazareth og Betlehem.

Indtil en af gudstjenesterne i år er fortællingen altid begyndt med kejser Augustus og hans befaling. Så er der et barn, der står under adventskransen som under en krone og befaler. Ved

den pågældende gudstjeneste fortalte jeg så, og kejseren har selvfølgelig også nogle soldater, og jeg fortalte så, at hvis ikke folk gjorde, som kejseren befalede, så sendte han sine soldater ud og hugge hovedet af folk.

Den føromtalte pige var med ved denne gudstjeneste. Da hun senere på dagen kom hjem og fortalte om dagens begivenheder, også om besøget i kirken, var det tydeligt for moderen, at der var noget helt galt. Det var der også ved sengetid om aftenen, og aftenen efter. Og nu kom det frem. Hun ville ikke dø. Og hvis ikke hun var sød, så kom præsten med en økse og huggede hovedet af hende. Så nu var hun bange for præsten.

Jeg tror, det hjalp med vores lille møde. Det gjorde også godt, at hun som den første kunne se kirkens store juletræ. Og det hjalp det sidste stykke, at der lå en pakke under træet, som var til hende. ”Ja, - sagde Esther, da jeg fortalte om mødet, ”og når hun fortæller det i børnehaven, så tror alle børnene, at der er pakker til dem under kirkens juletræ, så du får travlt.” Men pigens glæde over fortællingen om Jesusbarnet blev fuldstændig ødelagt af frygt for præsten. Moderen mente da også, at juleevangeliet skulle være et glædesbudskab til børnene, hvilket jeg kun kan give hende ret i. Og det skal det jo også være til voksne. Men vi kan godt få juleglæden ødelagt i dag. Jeg håber dog ikke, at det medfører frygt for præst eller kirke.

Men det er da en barsk fortælling om steningen af Stefanus, blot fordi han har fortalt om Jesus. Der er ikke meget julefred over den fortælling. Og det er der heller ikke over Jesu ord i dagens evangelium. Dagens glædelige budskab varsler forfølgelse, tortur og død over mennesker, der fortæller om Jesus. Og som vi i GT kan læse om, at Abels blod råber til Gud fra jorden, således skal alle vidnernes blod komme over

forfølgerne. Og han, der blev forkyndt som værende frelseren med fred, han raser i dagens ord mod sine tilhørere. Raser over hvor stivnakkede, forstokkede og selvretfærdige de er. Han har villet samle dem som en høne samler sine kyllinger; men de ville kun deres eget. Og det skal ske. I skal stege i Jeres eget åndelige fedt, siger Jesus – dog med lidt andre ord. Men samtidig bedyrer han, at en dag skal de komme til at sande hans ord. For en dag er de nødt til at sande, at velsignet er han, som kommer i Herrens navn.

Det er lidt tvetydigt, om Jesus hermed sigter til, at sandheden må de bøje sig for, om ikke andet så på Herrens dag, som adventstiden jo også har været så fyldt af at fokusere på, eller han siger til dem, at de ikke kan se ham, som den han er, Frelseren, før de har erkendt, at velsignet er han, som kommer i Herrens navn. Er det en trussel om, at når de ikke vil høre, så må de føle på Herrens og dommens dag, eller er det en forsikring om, at han ikke vil være hos dem, før de erkender sandheden om ham? Begge tydinge er mulige.

Men nu skal vi ikke helt fortabe os i teologiske spidsfindigheder, som dog er relevante nok. Blot må de ikke få os væk fra evangeliets ord til os. Vi læser jo ikke blot disse ord for at blive kloge på, hvordan nogle tog imod – eller rettere afviste – Jesus, og senere hans udsendinge; for den sags skyld kristne op gennem alle tider.

Og dog. Forfølgelse af mennesker, der tror på og fortæller om Jesus har altid fundet sted, finder sted, og vil finde sted. Og det bliver endnu værre, end vi oplever det spredt rundt om i verden i dag. Det er jeg overbevist om. Det kan og skal vi som kristenhed besinde os på. Men det er ikke kristne, der forfølges. Det er Kristus selv, forfølgerne bekæmper. Men man kan ikke slå Kristus ihjel ved at slå hans vidner ihjel. Jesus Kristus er

Herren. Han har haft sin gang på jord. Han har fuldbragt sin gerning som vores frelser, han har lagt død og djævel i lænker, og selv de værste modstandere af Jesus vil komme til at se sandheden i øjnene: at Jesus er ham, som kommer i Herrens navn. Derfor er det også helt ude i hampen, når en af vore biskopper, biskoppen i Roskilde, Peter Fischer-Møller, for øvrigt sammen med en del præster, kan udtale, at der måske er andre veje til Gud end Jesus. Han bliver næppe martyr, for han kan jo ikke stilles til regnskab for Bibelens tro på Jesus. Han tror jo bare noget om Jesus. Måske bliver forfølgelse ikke kun i fysisk form, men også i åndelig form, for mennesker, der holder sig til Jesu ord, går en svær tid i møde.

Derfor skal vi også opmuntre hinanden og styrke hinanden, også i forfølgelsestider. Og vi skal fortælle om barnet i krybben som vores frelser og som vores eneste frelser, så ikke vi ender i vantroens og forblindelsens fortabelse, som Jesus advarer om i talen mod Jerusalem om hønen og kyllingerne.

Jesu ord til os i dag har nemlig to aspekter. Advare os mod forfølgelse, og advare os mod at afvise Jesus. Og det er begge i denne verden helt naturlige konsekvenser af julens budskab til os: vil vi tage det til os, som Maria, og gemme ordene om Jesus i vort hjerte, og fortælle, hvad vi proklamerer som det sidste i gudstjenesten:

Fred over jorden!

Menneske fryd dig!

Os er en evig frelser fød! – og, at det handler om Jesus?

Vil vi tage julen med os ud i hverdagene, også når det ”støder” andre folk? Og vil vi se, at barnet i krybben er han, som kommer i Herrens navn?

Da kan vi trøsterigt tage profetens ord til os:

De skal angribe dig,
men ikke overvinde dig,
for jeg er med dig og redder dig,
siger Herren.

Da er glæden over juleevangeliet ikke ødelagt; men ødelagt er frygten for præsten og kirken, og juleglæden kan bære os ikke bare ud i hverdagene, men helt ind i Himlens herlighed. Den herlighed, som ikke er længere væk, end den er os åbenbaret i vor frelsers skikkelse i barnet i krybben.

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!